

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

A fost odată un rege și o regină, și tare mai erau amărăți amândoi că n-aveau copii. Și atât de amărăți erau, cât nu se poate spune în cuvinte. Făcură ei tot ce le-a stat în putință: jurăminte, pelerinaje, fel de fel de rugăciuni, încercară totul, dar nimic nu le ajută. Dar vezi că tot e bine să încerci! Și într-un sfârșit, regina rămase grea, și aduse pe lume o fată. Făcură ei un botez, cum nu se poate mai frumos, și micii prințese îi dădură ca nașă pe toate zânele câte le putuseră afla în cuprinsul țării. (Și ce crezi: găsiseră șapte!) Pasămite, le poftiseră pentru ca fiecare din ele să-i menească numai bine, cum era obiceiul zânelor în acele vremuri, și în chipul ăsta prințesa să dobândească cele mai alese însușiri.

După ce se sfârși botezul, toată lumea se întoarse la palatul crăiesc, unde se dădea un mare praznic în cinstea zânelor. În dreptul fiecărei zâne fusese rânduit câte un taler neînchipuit de frumos și un sipețel de aur, în care se găseau o lingură, o furculiță și un cuțit, toate din aurul cel mai curat și împodobite cu diamante și rubine.

Se așezară oaspeții la masă și ce crezi: chiar în momentul acela văzură intrând o zână bătrână, care nu fusese poftită la praznic! Și nici nu-i de mirare, că trecuseră mai bine de cincizeci de ani de când nu mai ieșise în lume din foișorul ei singuratic și oamenii o crezuseră ori pierită de pe lumea asta, ori sub povara unei vrăji.

Regele porunci să se aducă degrabă un tacâm pentru noul oaspete, dar slujitorii nu mai avură de unde să-i aducă unul de aur, că nu se făcuseră decât șapte, pentru cele șapte zâne.

Dacă văzu asta, zâna cea bătrână crezu că cei de la curte o disprețuiau și începu a bolborosi printre dinți tot soiul de amenințări. Dar tot fu un noroc, că una dintre zâne, care se găsea pe lângă ea, o auzi ce tot îngână și se gândi că-i pornită pe rău și că s-ar putea să-i cășuneze vreun neajuns prințesei. De aceea, de îndată ce se sculară de la masă, zâna merse de se ascunse pe după o perdea, cu gândul să vorbească ultima. Că în alt chip n-ar fi avut cum să mai îndrepte răul pe care l-ar fi făcut băbușca.

În ăst timp, zânele și începuseră să-i menească prințesei. Cea mai tânără dintre ele îi ură să fie cea mai frumoasă fată de pe lume, următoarea – să fie cea mai deșteaptă, a treia – să aibă o grație desăvârșită în tot ce va face, a patra – să dănțuiască cu măiestrie, a cincea – să cânte ca o privighetoare și a șasea îi meni să cânte fără nici un cusur la orice fel de instrument.

Vezi însă că-i veni și rândul bătrânei să-i menească și bălângânindu-și capul – mai mult de ciudă decât de bătrânețe – se porni să spună că prințesa se va înțepa la un deget cu un fus și că din asta o să i se tragă moartea.

Vorbele babei căzură ca un trăsnet și înspăimântară pe toată lumea. Și nu fu nimeni care să nu fie copleșit de tristețe. Și plângeau oamenii că te apuca mila... Dar chiar în clipa aceea ieși zâna cea tânără de după perdea și zise cu o voce de răsună sala tronului:

– Tu, rege, și tu, regină, potoliți-vă frământul inimii, că fiicei voastre n-o să-i fie dat să moară din astă pricină! Dreptu-i că n-am destulă putere să desfac întru totul ceea ce i-a merit zâna cea bătrână, dar o ușurare a răului îmi stă în putință să aduc, așa că prințesa se va înțepa la un deget c-un fus, dar în loc să moară, va cădea doar într-un somn adânc, care va dura o sută de ani... Și când s-o împlini sorocul, un fecior de crai va veni s-o trezească din somnul cel lung.

Regele cercă să înlătore nenorocirea pe care o vestise bătrâna și drept aceea, dădu poruncă să se arate într-un hrisov că tuturora le era oprit sub pedeapsă cu moartea să mai toarcă cu fusul sau să țină vreun fus pe acasă.

Trecu vremea și după vreo cincisprezece sau șaisprezece ani se întâmplă ca regele și regina să se ducă la una din casele lor de petrecere și să stea mai mult timp acolo. Și, într-o bună zi, cum rămăsese singură-singurică, domnița porni să alerge prin tot castelul... Luă ea la rând cameră cu cameră, până ce ajunsese în vârful unui foișor. Și într-o firidă a foișorului ăstuia, domnița dădu peste o biată bătrână, uitată de vreme, care torcea dintr-un caier. Nu vă fie cu mirare, dar bătrânica nu auzise de porunca regelui că nu e îngăduit să se mai toarcă cu fusul.

– Ce faci acolo, mătușico? întrebă prințesa.

– Iaca torc, copila mea dragă, îi răspunse bătrâna, căreia nici prin gând nu-i dădea că vorbește cu o față așa de aleasă.

– Vai, cât de frumos e! adăugă domnița, încântată. Da' ia-mi spune: cum faci de se învârtește așa?!... N-ai vrea să-mi dai și mie să-ncerc? Ia să văd, poate c-oi izbuti și eu tot atât de bine ca și matale!...

Acu', pentru că zânele hotărâseră așa, dar și pentru că era iute de felul ei și cam zăbăucă, nici nu apucă bine să ia fusul în mână, că se și înțepă la un deget și căzu jos fără simțire.

Dacă văzu asta, bătrânica se înspăimântă grozav și începu să strige după ajutor. Și ajutor îi veni din toate părțile. Se strânseră slujitorii buluc în jurul prințesei, o stropiră cu apă pe față, o desfăcură la rochie, o bătură peste palme, îi frecară tâmplele cu tot soiul de esențe, dar totul fu zadarnic, căci nimeni nu putu s-o readucă la viață.

Atras de larma care domnea în castel, regele alergă până sus, în foișor, și văzându-și fiica zăcând fără simțire, își aduse aminte de prezicerea zânelor. Și în sinea lui socoti că lucrul ăsta tot trebuia să se întâmple odată și odată, de vreme ce așa prorociseră zânele.

Porunci atunci regele ca prințesa să fie dusă într-o încăpere anume, frumoasă cum nu mai era alta în tot palatul. Și slujitorii făcură întocmai și o așezară pe un pat cu broderii de aur și de argint, ca să-și doarmă somnul cel lung.

Atât era de frumoasă domnița, că s-ar fi spus că-i un înger. Și nu-i de mirare, căci leșinul nu-i atinsese culorile vii de pe față: obraji îi avea la fel de rumeni, ca și mai înainte, iar gura-i părea de mărgean. Doar ochii și-i ținea închiși... Și după cum răsuflea încetișor, încetișor, puteai să-ți dai seama că nu-i moartă.

Regele dădu poruncă să nu-i tulbure nimeni somnul și să fie lăsată să doarmă până i s-o împlini sorocul și o să se trezească din nou.

Și se întâmplă ca zâna cea bună, care-i scăpase viața ursindu-i să doarmă o sută de ani, să fie tocmai la douăsprezece mii de leghe depărtare de palatul crăiesc, în regatul Mataquin, când se abătu nenorocirea asupra domniței. Și vezi că zâna fu vestită pe dată de către un pitic, mai pitic ca toți piticii, care era încălțat cu cizme de șapte poște. (Acu', știți și dumneavoastră singuri că botinele astea năzdrăvane fac șapte poște dintr-o călcătură!...) Cum auzi tărășenia, zâna și plecă la drum și ce crezi: după un ceas numai, intră pe poarta palatului, într-o caleașcă de foc, trasă de doi balauri înaripați.

Regele îi ieși în întâmpinare și-i dădu mâna, ajutându-i să coboare din caleașcă. Zâna nu găsi nici un cusur la toate câte făcuse regele până atunci, dar, cum era foarte prevăzătoare, se gândi și la clipa când s-o deștepta prințesa. Și ca nu cumva fata să se simtă prost, când s-o vedea singură-singurică, în tot palatul ăsta uitat de vreme, iată ce-i dădu zânei în gând să facă:

Atinse cu nuieleșua ei fermecată toată suflarea ce se afla în castel (în afară de rege și de regină): guvernante, domnișoare de onoare, cameriste, gentilomi, ofițeri, majordomi, bucătari, ajutori de bucătari, copiii de casă, ostași din gardă, portari, paji și valetți, și nu întârzie să atingă cu nuieleșua toți caii din grajduri și pe îngrijitorii lor, dulăii cei mari din curtea de serviciu și chiar pe mica Pouffe, cățelușă prințesei, care sta tolănită pe pat lângă stăpână-sa.

Îndată ce zâna îi atinse, căzura cu toții într-un somn adânc, din care n-aveau să se mai trezească decât odată cu stăpâna lor.

Pasămite, ea se gândise să-i stea toți în preajmă și să fie gata s-o servească cu orice o pofți, de îndată ce-o avea nevoie...

Și ce crezi: până și frigările care erau pe foc și se îndoiau sub greutatea potârnicilor și a fazanilor adormiră, ba adormi el și focul cel jucăuș!... Și toate acestea se petrecură cât ai clipi din ochi. Ei, ei, zânele nu zăbovesc deloc în îndeletnicirile lor, s-o știți dumneavoastră!...

Regele și regina își sărutară fata și, după ce o mai priviră o dată, ieșiră din palat cu inima frântă de durere. Și puseră să se vestească poporanilor că nu le mai era îngăduit să se apropie de castel. Dar vezi că poruncile craiului nici nu-și mai aveau rostul, căci nu trecu nici un sfert de ceas și în jurul castelului și al parcului ce-l înconjura, dintr-o dată se înălțară șiruri de arbori uriași și de pomișori, de tufisuri spinoase, împletite unele într-altele, că nici o jivină și nici o ființă omenească n-ar fi fost în stare să-și facă drum prin desișul ăsta.

Și așa se făcu că de aci încolo, din tot castelul nu mai putea fi zărit decât vârful cel mai de sus al turnurilor crenelate. Și asta doar de te aflai la o mare depărtare. Nimeni nu se îndoii că tot zâna făcuse să se înalțe zidul acesta de nepătruns, pentru ca nici un ochi curios să n-o tulbure pe domniță în tot timpul cât o sta adormită.

Trecură cei o sută de ani și se întâmplă ca feciorul regelui care domnea atunci și care, pasămite, era dintr-o cu totul altă spiță decât prințesa adormită, să pornească la vânătoare tocmai prin acele meleaguri. Și văzând el turnurile care abia se deslușeau pe deasupra aceluia codru des și întunecos, rugă oamenii să-l lămurească ce-i cu ele.

Dar vezi că fiecare îi răspundea după cum auzise și el de la cine știe cine. Unii spuneau că ar fi un castel bântuit de strigoii, alții – că toate vrăjitoarele de pe meleagurile acelea se adunau aici să solomonească. Dar cei mai mulți credeau că în palat își are sălașul un căpcăun. Și căpcăunul ăsta avea năravul să ducă în bârlogul lui pe toți copiii pe care punea mâna, și-i mânca în voie, din pricină că nimeni nu putea să-i calce pe urme în încâlcitura aceea de desiș ghimpos...

Prințul îi ascultă pe toți și într-un sfârșit nu știu ce să mai creadă, că ce spunea unul se bătea cap în cap cu ce spunea celălalt. Și numai ce se apropie de el un țăran bătrân și-i grăi:

– Fătul meu, să tot fie cincizeci de ani și mai bine de când am auzit de la răposatul de taică-meu că în castelul ăsta ar fi o prințesă cum nu se mai află o alta pe lume de frumoasă. Și că domniței ăsteia îi e dat să doarmă o sută de ani, și că la împlinirea sorocului, un fecior de crai, căruia îi e ursită, va veni s-o deștepte...

Ascultă flăcăul vorbele moșneagului și odată simți că arde ca focul; și nu se mai îndoie câtuși de puțin că lui îi era sortit s-o scape pe domniță de sub povara vrăjii. Împins de pojarul dragostei și de dorința de a dobândi faimă, se hotărî s-o pornească de îndată spre castel.

Și ce crezi: de cum își îndreptă fugarul spre marginea codrului, toți arborii aceia uriași, toate tufișurile și spinii numai ce se dădură la o parte, lăsându-l să treacă! Și se îndreptă prințul către castelul pe care-l zărea că se înalță la capătul unei alei nesfârșite, și ceea ce-l puse oleacă pe gânduri fu faptul că nimeni dintre însoțitorii lui nu-l putuse urma.

Pasămite, de îndată ce el trecea, arborii și tufișurile iar se apropiau unii de alții, formând un zid de nepătruns.

Acu', ce putea face!... Își continuă drumul singur, că doar se știe: un prinț tânăr și îndrăgostit totdeauna are inima vitează.

Merse el ce merse și numai ce intră într-o curte micuță. Și tot ce văzu acolo ar fi putut să-l înghețe de spaimă, de ar fi fost slab de înger. O liniște apăsătoare domnea pretutindeni și imaginea morții îi apărea la tot pasul. Ici, colo, pe oriunde-și mâna fugarul, dădea numai peste trupuri de oameni și animale întinse pe jos și care-i păreau fără viață. Dar îndată își dădu seama, după fața rumenă și nasul cel roșu al portarilor, că nu erau decât adormiți. De altfel, câ-nile lor de lut, în care se mai găseau câteva picături de vin, te făceau să juri că adormiseră în timp ce dădeau de dușcă...

Mai merse feciorul de crai ce mai merse și numai ce trecu într-o curte mare, pardosită cu marmură. Urcă o scară și intră în sala de gardă. Aci dădu peste o seamă de soldați așezați în rând, cu carabina pe umăr și sforăind în toată legea! După aceea, trecu prin mai multe

încăperi pline cu tot felul de nobili și doamne din lumea mare, și cu toții dormeau buștean, fie în picioare, fie așezați pe unde apucaseră.

Mai merse el ce mai merse și intră într-o cameră aurită de sus până jos, care lucea ca soarele. Și ce crezi: pe un pat ale cărui perdele erau date în lături, numai ce văzu ceea ce nu-i mai fusese dat să vadă vreodată: o prințesă care părea să tot aibă cincisprezece sau șaisprezece ani și a cărei neasemuită frumusețe avea ceva dumnezeiesc.

Tremurând tot, prințul se apropie de pat și se așează în genunchi lângă ea, sorbind-o din ochi.

Ei, Doamne, și tocmai atunci fu să se împlinească și sorocul! Prințesa odată se trezi și-i aruncă flăcăului o privire, cum numai îndrăgostiții își aruncă... Și care, de drept, nu prea ar fi fost îngăduită chiar așa din prima clipă când s-au văzut...

– Oare tu ești prințul meu? întrebă ea rugătoare. Și de ești, de ce te-ai lăsat așteptat atâta amar de vreme?!...

Prințul fu fermecat de ce auzise și mai cu seamă îi robi sufletul felul neasemuit cum îi grăia aleasa inimii lui.

Și cum nu știa în ce chip să-și arate bucuria și recunoștința, îi mărturisii că o iubea mai mult decât pe sine însuși.

Dar vezi că vorbele-i spuse la întâmplare cuprindeau mai mult foc în ele, decât dacă le-ar fi priticcit în minte și de aceea avură ecou și în inima domniței; fu cum oricine și-ar fi dorit: mai puțină elocință, dar mai multă glăsuire a dragostei...

Feciorul de crai era mai tulburat decât domnița și nu-i deloc de mirare, că doar ea avusese timp de ajuns să tot viseze la ce-i va spune flăcăul.

Și deși istoria e zgârcită și nu destăinuie nimic, lăsați-mă pe mine să vă spun. Zic mulți și se cade să-i credem, că pe tot timpul unui somn atât de lung, zâna cea bună avusese grijă să-i hărăzească bucuria unor vise plăcute. Acu', trecuseră patru ceasuri și mai bine de când își tot vorbeau și nu-și spuseseră nici măcar jumătate din lucrurile pe care aveau să și le zică de la inimă la inimă!...

– Oare, frumoasă prințesă, îi spunea prințul, privind-o cu niște

ochi care vorbeau de o mie de ori mai mult decât cuvintele lui, oare nu soarta care mi-a fost prielnică mi-a hărăzit să mă nasc spre a vă sluji?... Nu-i așa că ochii aceștia frumoși nu s-au deschis decât pentru mine și că toți craii pământului, cu toată puterea lor, n-ar fi fost în stare să facă ceea ce am săvârșit eu prin înflăcărea dragostei mele?

– Da, scumpul meu prinț, îi răspunse prințesa, și mie îmi spune inima că suntem făcuți unul pentru altul! Că doar pe tine te vedeam în tot acest timp, cu tine stăteam de taină toată vremea, pe tine te drăgosteam în zilele și nopțile mele de somn. Zâna mi-a umplut închipuirea cu chipul tău și tu erai în toate gândurile și visurile mele. Și nu mă îndoiam câtuși de puțin că acela care trebuia să rupă vraja va fi mai frumos și mai atrăgător decât dragostea și că el mă va iubi mai mult decât pe sine însuși. Și iată că nu m-am înșelat, și din prima clipă în care te-ai ivit, nu mi-a fost deloc greu să te recunosc!

În ăst timp, palatul întreg se trezise odată cu domnița. Și vezi că fiecare socotea să-și îndeplinească îndatoririle pe care le avea; și cum nu erau toți îndrăgostiți, până una alta mureau de foame...

Doamna de onoare era la fel de grăbită să mănânce ca și ceilalți. Dar vezi că ea își pierdu răbdarea să mai aștepte și-i spuse cu voce tare prințesei că masa e servită...

Prințul o ajută pe prințesă să se ridice și atunci luă seama că era gata îmbrăcată. Și avea niște veșminte strălucitoare că-ți încântau ochii și-ți bucurau sufletul. Dar vezi că feciorul de crai se feri să-i atragă luarea-aminte că era îmbrăcată ca pe vremea bunicii și că purta un guler înalt care nu mai era la modă... Și cum i-ar fi zis, când veșmintele astea nu-i întunecau defel frumusețea!

Trecură apoi într-o sală cu oglinzi, unde luară masa, și ofițerii prințesei se grăbiră care mai de care să-i servească. Viorile și oboaietele prinseră din nou să cânte tot felul de cântece vechi, care nu-și pierduseră frumusețea, deși nu mai fuseseră auzite de o sută de ani.

După cină, preotul îi cunună, fără a mai zăbovi, într-o capelă a castelului, și doamna de onoare îi conduse în iatacul de nuntă. Dar mirii nu dormiră mult, că doar prințesa se săturase de atâta somn.